

smlouvy, neboť tu nejde o práva a povinnosti, jež ze služebního řádu plynou pro zaměstnance, nýbrž jen o závaznost obligační části hromadné smlouvy, pokud účinkuje mezi stranami tuto smlouvu ujednavšími. Pokud se konečně dovolatelka zmiňuje i o nedostatku své pasivní legitimace ke sporu, uvádějíc, že prý by žalující svaz mohl vystoupiti jen proti »Ústřednímu svazu pojišťoven« jako svému smluvníku, stačí odkázati ji na důvody napadeného rozsudku, v nichž bylo vyloženo, že kolektivní smlouva byla uzavřena žalujícím svazem též se žalovanou jako kontrahentkou.

Čís. 15242.

K § 4, odst. 1 zák. čís. 44/28 Sb. z. a n.

Správnímu úřadu přísluší jediné řešiti otázku potřeby bytu pro podnik a nikoliv též řešení otázky, zda jde o byt zařízený při podniku pro ubytování zaměstnanců.

Byl-li horník po skončení služebního poměru ponechán v dosavadním naturálním bytě jen vzhledem k poválečné nouzi o byty z důvodu lidskosti, neobýval byt z důvodu nájemní smlouvy.

(Rozh. ze dne 29. května 1936, Rv II 831/35.)

Proti žalobě na vyklizení z bytu namítl žalovaný, že jde jednak o byt pod ochranou nájemníků, což uznala žalující žádostí u okresního úřadu o rozhodnutí podle § 4 (1) zák. čís. 44/28 Sb. z. a n., jednak o byt naturální, v kterémžto případě by byl příslušný k rozhodnutí sporu soud rozhodčí. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Podle § 4, odst. 1 zák. čís. 44/28 (prodlouženého zák. č. 33/29, opatřením čís. 166/29, zákony č. 30/30, 166/30, 210/31, 164/32, č. 54/33, 244/33 a 32/34, 259/35 Sb. z. a n.) přísluší správnímu úřadu jediné řešiti otázku potřeby bytu pro podnik, nikoliv též řešení otázky, zda jde o byt zařízený při podniku pro ubytování zaměstnanců, případně otázky, zda byt podléhá ochraně nájemců. Tuto otázku mohl by správní úřad podle § 44 vl. nař. č. 8/28 Sb. z. a n. řešiti jen jako otázku předběžnou, pokud nebylo o ní rozhodnuto pravoplatným výrokem řádného soudu. Než takový výrok má býti učiněn právě v souzené věci. Nezáleží tudíž na tom, jaké stanovisko zaujímal žalující těžířstvo v řízení u správního úřadu. Žalovaný neprovádí dovolací důvod právní mylnosti podle zákona, ježto nevychází při jeho provedení ze skutkových zjištění, že dům, v němž jest byt žalovaného, jest určen pro aktivní zaměstnance žalujícího těžířstva, že také žalobci byl v něm původně přidělen byt z důvodu, že byl aktivním zaměstnancem téhož těžířstva, že však byl v něm i po skončení pracovního poměru ponechán, že toto

ponechání v dosavadním bytě se stalo jen z důvodu lidskosti vzhledem k poválečné nouzi o malé byty a že bylo horníkům všeobecně známo, že se jim po pensionování ponechá dosavadní byt z toho důvodu, ale jen do odvolání. Podle toho šlo při ponechání dosavadního bytu žalovanému jen o zvláštní pensijní přílepkování jako bývalému zaměstnanci žalujícího těžířstva, kdykoli odvolatelné, nikoli o poměr nájemní. Změna v poměru nájemním nenastala za vylíčeného stavu ani tím, že žalovaný byl ponechán v bytě delší dobu a že mu byly zvýšeny po pensionování poplatky připadající na byt a vedlejší požitky.

Čís. 15243.

Kdy má zaměstnanec právní nárok na remuneraci.

(Rozh. ze dne 30. května 1936, RvI 685/36.)

Žalobce se na žalované domáhá zaplacení remunerace. Prv ý s o u d neuznal žalobní nárok důvodem po právu. O d v o l a c í s o u d uznal žalobní nárok důvodem po právu určitou částkou.

N e j v y š š í s o u d uložil odvolacímu soudu nové jednání a rozhodnutí.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud odůvodnil v rozhodnutí ve Sb. n. s. 10661, že se nárok na periodickou remuneraci může opíratí buď o smluvní ujednání stran nebo o obchodní zvyklost v místě, kde je zaměstnavatelův závod, anebo že může býti podle okolností založen i tím, že zaměstnavatel vyplácí ve svém podniku remunerace po delší dobu pravidelné, třebaš dobrovolně a ne vždy ve stejné výši. V souzené věci nebyla remunerace mezi stranami smluvna, a nebylo ani tvrzeno, že v místě, kde je závod žalované firmy, jest obchodní zvyklostí vypláceti zaměstnancům periodické remunerace. Odvolací soud však zjišťuje, že v závodě žalované firmy byla vyplácena remunerace pravidelně každý rok v nestejně výši, jež závisela na rozhodnutí správní rady podle výkonnosti toho kterého úředníka a podle bilančních výsledků, a usuzuje z toho, že se takto stalo vyplácení remunerací v podniku žalované strany zvyklostí a že žalobci tím vzešel právní nárok na výplatu remunerace za spornou dobu. Avšak pouhá skutečnost, že byly zaměstnancům podniku po delší dobu vypláceny remunerace, ještě sama o sobě nezakládá právní nárok na jejich výplatu. Otázku tu jest v každém jednotlivém případě řešiti zvlášť podle okolností případu, jak to bylo též zdůrazněno ve svrchu uvedeném rozhodnutí. Žalovaná firma přednesla, že převážná část její zaměstnanců měla remuneraci zajištěnu v pevné výši smluvně, že druhá část dostávala remunerace každoročně v nestejně výši podle návrhů přednostů oddělení a po schválení správní radou vždy po valné hromadě až do roku 1932, tedy naposled za rok 1931 a že mnoha za-